

Súd: Okresný súd Čadca
Spisová značka: 16Csp/25/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5317202447
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Alena Jančulová
ECLI: ECLI:SK:OSCA:2018:5317202447.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Č a d c a sudkyňou Mgr. Alenou Jančulovou v spore žalobcu Intrum Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Mýtina 48, Bratislava - mestská časť Staré Mesto 811 07, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtina 48, P.O.BOX 205, 810 00 Bratislava, IČO: 37 927 795, proti žalovanej H.J. A., narodenej XX.XX.XXXX, bytom I. H. Č.. XX, XXX XX Y., o zaplatenie 138,56 € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 114,82 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 114,82 € od 20.5.2014 do zaplatenia, do 3. dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobca m á voči žalovanej n á r o k na náhradu trov konania vo výške 65,72 %.

III. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie, samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia, ktoré vydá súdny úradník.

IV. Vo zvyšku súd návrh z a m i e t a .

odôvodnenie:

1. Podaným návrhom došlým súdu dňa 17.3.2017 sa právny predchodca žalobcu spoločnosť Consumer Finance Holding a.s., Kežmarok voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 138,56 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne od 20.5.2014 do zaplatenia vrátane náhrady trov konania.

2. V žalobnom návrhu uvádzal, že so žalovanou uzatvoril dňa 27.8.2013 zmluvu o pôžičke č. XXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovanej pôžičku vo výške 146,50 € na kúpu spotrebného tovaru. Kúpna cena tovaru bola 153,10 €. Žalovaná pri podpise zmluvy uhradila akontáciu vo výške 6,60 € a na zvyšok kúpnej ceny žalobca poskytol žalovanej pôžičku podľa vyššie uvedenej zmluvy. Na základe zmluvy mala žalovaná splácať pôžičku v pravidelných 24 mesačných splátkach v sume 7,92 € a to až do celkovej sumy pôžičky vo výške 190,08 €. Prvou neuhradenou splátkou bola splátka splatná dňa 20.1.2014. Poslednú úhradu evidujú zo dňa 4.12.2013. Do dnešného dňa im žalovaná z vyššie uvedene sumy uhradila len sumu 31,68 €. Nakoľko porušila svoju povinnosť splatiť poskytnutú pôžičku, resp. jednotlivé splátky riadne a včas v súlade so zmluvou a zmluvnými podmienkami dňa 26.3.2014 listom predžalobnou upomienkou vyzvali žalovanú k úhrade dlžných splátok a upozornili ju na možnosť vyhlásenia splatnosti celého úveru, nakoľko k úhrade dlžných splátok ani v dodatočnej poskytnutej lehote nedošlo. Žalobca dňa 19.5.2014 úver spoplatnil. Do dnešného dňa žalovaná dlžné splátky neuhradila. Z tohto dôvodu si okrem istiny uplatňujú aj úroky z omeškania. Ku dňu podania žalobného návrhu mala žalovaná uhradiť sumu 176,84 €, pričom uvedená suma je v prehľade splátok a úhrad evidovaných v stĺpci splátka, pričom zahŕňa akontáciu vo výške 6,60 € a celkovú sumu predpísaných splátok vo výške 170,24 €. Ku dňu podania žalobného návrhu im uhradila sumu 38,28 €.

3. Na preukázanie svojich tvrdení žalobca súdu predložil zmluvu o pôžičke č. 11363750 zo dňa 21.8.2013 podpísanú žalovanou dňa 27.8.2013 č.l. 3, 4, z ktorej vyplýva, že žalovanej ako osobe na materskej dovolenke s priemerným čistým mesačným príjmom 223,-€ bol poskytnutý spotrebný úver na nákup tovaru Samsung Galaxy Xcover, titan gray, pričom cena splátky činila 146,50 €, akontácia 6,60 €, mesačná splátka 7,70 €, celková čiastka 184,80 €, celkové náklady spotrebiteľa 38,30 €, sadzba poistenia 2,90 %, mesačná splátka s poistením 7,92 €, celková čiastka s poistením 190,08 €, počet splátok 24, fixná ročná úroková sadzba 26,05 €, mesačná výška poistenia 0,22 €, termín konečnej splatnosti 8/2015, priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery 46,06 €. Zároveň žalobca súdu predložil predžalobnú upomienku zo dňa 26.3.2014 vrátane poštovej doručenky, z ktorej vyplýva, že žalovaná predžalobnú upomienku prevzala dňa 2.4.2014 a právny predchodca žalobcu žalovanú upozornil, že ak od dňa 26.5.2014 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci prvom 2014 budú oprávnený úver zosplatiť. Zároveň súdu predložil prehľad splátok a úhrad č.l. 7. Z prehľadu úhrad vyplýva, že dňa 28.8.2013 žalovaná zaplatila úhradu 6,60 € ako akontácia, dňa 18.9.2013 sumu 7,92 €, dňa 11.10.2013 sumu 7,92 €, dňa 21.11.2013 sumu 7,92 € a dňa 4.12.2013 vykonala poslednú úhradu v sume 7,92 €.

4. Žalovaná, ktorej bol žalobný návrh vrátane procesných poučení a príloh doručený do vlastných rúk dňa 26.3.2018 sa k žalobnému návrhu nevyjadрила.

5. Nakoľko v priebehu konania došlo medzi právnym predchodcom žalobcu spoločnosťou Consumer Finance Holding a.s., so sídlom Hlavné námestie 12, Kežmarok, IČO: 35 923 130 a spoločnosťou Intrum Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Mýtna 48, Bratislava - mestská časť Staré Mesto k uzatvoreniu zmluvy o postúpení pohľadávok. Okresný súd Čadca uznesením č.k. 16Csp/25/2017-98 zo dňa 27.6.2018 pokračoval v konaní s právnym nástupcom pôvodného žalobcu Consumer Finance Holding a.s. so spoločnosťou Intrum Slovakia s.r.o., na ktorú spoločnosť bola pohľadávka voči žalovanej postúpená.

6. Podľa § 290 CSP spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou.

7. Podľa § 297 CSP

Súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. Pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak b) ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000.- €.

8. Podľa § 52 ods.1, 2, 3, 4 Obč. zák.

(1) Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

(2) Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

(3) Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

(4) Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

9. Podľa § 54 ods.1, 2, 3 Obč. zák.

(1) Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

(2) V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

(3) V pochybnostiach o význame zmluvnej podmienky sa výklad priaznivejší pre spotrebiteľa neuplatní, ak právo na príslušnom orgáne uplatňuje právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa.

10. Podľa § 2 písm. a), b) Zák.č. 129/2010 Z.z.

Na účely tohto zákona sa rozumie

a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, 5a)

b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti,

11. Podľa § 7 ods. 1, 2 Zák.č. 129/2010 Z.z.

(1) Veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

(2) Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom. 17)

12. Podľa § 9 ods. 1, 2 písm. k) Zák.č. 129/2010 Z.z.

(1) Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

(2) Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať tieto náležitosti:

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

13. Podľa § 11 ods. 1 písm. b), ods. 2 Zák.č. 129/2010 Z.z.

(1) Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

14. V danom prípade sa jedná o tzv. spotrebiteľský spor. Predmetom konania je poskytnutie spotrebiteľského úveru žalobcom žalovanému pričom žalobca sa voči žalovanej ako spotrebiteľke domáha zaplatenia sumy 138,56.- € pričom s poukazom na ustanovenie § 297 písm. b) CSP sa jedná o tzv., drobný spor., kde nie je potrebné zo strany súdu nariaďovať pojednávanie.

15. S poukazom na ustanovenie § 9 ods.1, 2 Zákona č. 129/2010 Z.z. súd preskúmal, či zmluva, od ktorej žalobca odvodzuje svoj nárok spĺňa zákonom predpísané náležitosti.

16. Z listinného dôkazu predloženého zo strany žalobcu a to zo zmluvy pôžičky čl. 3 až 5 zo dňa 27.8.2013 mal súd preukázané, že právny predchodca poskytol žalovanej pôžičku - spotrebiteľský úver vo výške 146,50,-€. Jednalo sa o druh úveru - pôžička na kúpu spotrebného tovaru Samsung Galaxi kde akontácia činila 6,60.- €, mesačná splátka 7,70.- €, celková čiastka 184,80 €, celkové náklady spotrebiteľa 38,30 €, sadzba poistenia 2,90 %, mesačná splátka s poistením 7,92 €, celková čiastka s poistením 190,08 €, počet splátok 24, fixná ročná úroková sadzba 26,05 €, mesačná výška poistenia 0,22 €, termín konečnej splatnosti 8/2015, priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery 46,06 €.

17. Z obsahu uvedenej zmluvy vyplýva, že právny predchodca žalobcu v úverovej zmluve uviedol výšku anuitnej splátky v sume 7,70,- € bez poistenia, s poistením 7,92,- €. V tejto sume sú zahrnuté splátky istiny úrokov, úrokov z omeškania, poplatkov, nákladov spojených s úverom.

18. Z ustanovenia § 9 ods.2 písm.k), f) Zákona č. 129/2010 Z.z. však vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem toho, že musí mať písomnú formu, musí obsahovať aj náležitosti uvedené v ods. 2 cit. zákonného ustanovenia. Po oboznámení sa s uvedenou zmluvou súd dospel k záveru, že táto neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov ako je to upravené v § 9 ods.2 písm. k) cit. zákona, a taktiež neobsahuje ani jednoznačný a určitý termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru čo má podľa § 11 ods. 1 písm. b) zák.č. 129/2010 Z.z. za následok právny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti toto spotrebiteľského úveru a to od počiatku(od uzatvorenia zmluvy).

19. Vzhľadom na ust. § 220 ods. 3 Civilného sporového poriadku (CSP), ako aj čl. 2 ods. 2 CSP, keďže sa vo vzťahu k § 9 ods. 2 písm. k) zák.č. 129/2010 Z.z. z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru tunajší súd odkláňal od (novo) ustálenej rozhodovacej praxe založenej v súčasnosti (minimálne) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 3Cdo/146/2017, z 22. 2. 2018, ktoré uznesenie zjavne reagovalo na legislatívnu úpravu zákona č. 129/2010 účinnú od 1. 5. 2018, ktorá úprava zase súvisela s rozsudkom Súdneho dvora EÚ z 9. 11. 2016, vo veci C - 42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Klára Bíróová, a v zmysle ktorého uznesenia najvyššieho súdu eurokonformným výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z, ktorý je v danom prípade potrebný, je podľa najvyššieho súdu správny len taký záver, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne na istinu, úrok a poplatky), a v ktorom sa tiež uvádza, že pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“, či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu možné dospieť iba k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje, a ktoré uznesenie najvyššieho súdu bolo v rozpore s dovtedajšou ustálenou súdnou praxou okresných a krajských súdov, bol tunajší súd, aby neporušil vyššie uvedené ustanovenia CSP povinný dôkladne odôvodniť tento odklon od (novo) ustálenej súdnej praxe tejto súdnej autority v Slovenskej republike.

20. V tejto súvislosti sa tunajší súd (v ďalej uvedenom rozsahu) plne stotožňuje s názorom právnej vedy vysloveným v článku: „Právna analýza uznesenia Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 3Cdo 146/2017“, autor: Anton Pavúk, na webovej stránke : V.F.J., ktorého obsah týmto preberá do odôvodnenia svojho rozhodnutia, a osvojuje si ho ako svoje vlastné odôvodnenie odklonu od najvyšším súdom (novo) ustálenej súdnej praxe, a to nasledovným spôsobom.

21. Smernica, ako súčasť úniijného práva má jednak priamy účinok, v zmysle ktorého smernica zaväzuje jednotlivé štáty na transpozíciu obsahu smernice do vnútroštátneho práva, a jednak nepriamy účinok, ktorý sa prejavuje v potrebe eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva, teda výkladu vnútroštátneho ustanovenia v súlade so smernicou. Vychádzajúc z obsahu rozsudku Súdneho dvora EÚ z 24. 1. 2012 vo veci C-282/2010 Dominguez, ktorého predmetom bolo posúdenie otázky, ako má postupovať vnútroštátny súd pri výklade vnútroštátneho právneho predpisu, ktorý sa odchýlil od európskej smernice, hoci samotná smernica nepovoľovala odklon od takéhoto svojho článku, a v ktorom Súdny dvor EÚ vyslovil, že je neprípustný taký eurokonformný výklad vnútroštátneho práva, ktorým by nedošlo k zohľadneniu vnútroštátneho práva ako celku, a k uplatneniu všetkých výkladových metód, ktoré toto právo uznáva, dospel tunajší súd k záveru, že najvyšší súd vo svojom rozhodnutí sp. zn.: 3Cdo/146/2017, z 22. 2. 2018 takto nepostupoval, keďže zvolil len jednu výkladovú metódu

vnútroštátneho poriadku, v ktorej našiel možnosť vykladať vnútroštátne právo eurokonformne (jednalo sa o teleologický výklad, teda výklad z účelu predpisu), pričom aj túto výkladovú metódu použil nesprávne, a ostatnými výkladovými metódami sa ani nezaoberal. Najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia pri uplatnenom teologickom výklade založil svoje rozhodnutie výlučne na posúdení toho, čo bolo účelom zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe k návrhu zákona č. 129/2010 Z.z., a síce, že týmto účelom bolo transponovať smernicu v plnom rozsahu, a od tejto sa neodkláňať.

Ďalej dodal, že zámerom zákonodarcu nebolo, aby novoprijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 smernice, ktorú skutočnosť musí vziať vnútroštátny súd pri aplikácii ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. na zreteľ. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. podľa najvyššieho súdu v žiadnom prípade nevyplývalo, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v smernici, teda to, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súbor, ktorý zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Z účelu transponovaného predpisu, uvedeného v dôvodovej správe k zákonu č. 129/2010 Z.z. (na ktorý poukazoval najvyšší súd) však možno zistiť len to, či bolo alebo nebolo úmyslom zákonodarcu sa od smernice odchyliť. Ak sa však aj dospeje k záveru, že úmyslom zákonodarcu nebolo odchyliť sa od smernice, ešte stále nie je vyriešená otázka, či smernica bola v skutočnosti implementovaná do zákona č. 129/2010 Z.z.

(či už chybné alebo neúplne/nedostatočne) alebo nie, keďže mohlo dôjsť aj k vadnej implementácii (omylom.) Skutočnosť, či odchylenie sa od smernice bol alebo nebol úmysel zákonodarcu, nie je však pre posúdenie prípustnosti nepriameho účinku smernice (eurokonformného výkladu zákona) relevantná. Relevantná je len otázka, či smernica v skutočnosti bola alebo nebola vadne implementovaná (či už chybné alebo neúplne/nedostatočne.) V tomto konkrétnom prípade však bola smernica implementovaná vadne, a to z dvoch dôvodov: 1.) vzhľadom na odlišné jazykové vyjadrenie požiadavky smernice a predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., pričom toto odchylné jazykové vyjadrenie v zákone č. 129/2010 Z.z. celkom zjavne pochádza z pôvodnej právnej úpravy spotrebiteľských úverov (zákon č. 258/2001 Z.z.), a 2.) v dôvodovej správe k novele zákona č. 129/2010 Z.z., a to k zákonu č. 279/2017 Z.z., ktorou novelou zákonodarca zosúladiť (s účinnosťou od 1. 5. 2018) sporné ustanovenie so smernicou, zákonodarca výslovne uvádza, že ak by ponechal predmetné ustanovenie v zákone č. 129/2010 Z.z., Slovenská republika by išla nad rámec podmienok stanovených smernicou, čo najvyšší súd vo svojom uznesení už opomenul, spomenúť. Tiež treba vziať do úvahy, že predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. nebolo po prvýkrát zakomponované do nášho právneho poriadku zákonom č. 129/2010 Z.z., tak ako to nesprávne uvádza najvyšší súd vo svojom rozhodnutí, a teda dané ustanovenie je potrebné podrobiť aj výkladu historickému (ku ktorému najvyšší súd nepristúpil.) Prvýkrát totiž bola v právnom poriadku Slovenskej republiky otázka uvedenia členenia splátok spotrebiteľského úveru zakotvená v ustanovení § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Zb. - o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého platilo, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä: „sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je možné treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť“. Práve v tomto prípade bolo uvedené sporné ustanovenie použité v slovenskej legislatíve po prvýkrát, z tohto dôvodu je v tomto právnom predpise potrebné nájsť odpoveď na to, aký bol skutočný úmysel zákonodarcu pri použití týchto slov, a v tomto kontexte je potrebné skúmať, či existuje vnútroštátna výkladová metóda, ktorá členenie splátok nepožaduje. Vyjadrením slov „sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, ktoré boli po prvýkrát použité v roku 2001, pričom smernica 2008/48/ES, ktorú vykladal aj Súdny dvor EÚ, bola prijatá až v roku 2008, mal zákonodarca jednoznačne na mysli rozčlenenie jednotlivých položiek, čo vyplýva z jazykového (gramatického, verbálneho) výkladu ako aj logického výkladu zákona, pričom uvedené bolo potvrdené v mnohopočetnej a ustálenej judikatúre, ktorá bola aj v prípade výkladu zákona č. 258/2001 Z.z., teda nielen zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý transponoval smernicu 2008/48/ES, potvrdená aj samotným najvyšším súdom. Vyššie uvedená povinnosť rozčlenenia jednotlivých platieb je podporená tiež vetou za bodkočiarkou, kde zákonodarca uviedol dodatočnú povinnosť pre veriteľa, a to povinnosť uviesť aj súčet týchto platieb, ak je to možné (čo pri bežnom spotrebiteľskom úvere je bezproblémovo možné). Na prvý pohľad sa môže zdať, že uvedením vety za bodkočiarkou nie je jasné, či mal zákonodarca na mysli súčet náležitostí splátky, alebo či mal na mysli uvedenie tzv. celkovej čiastky spojenej so spotrebiteľským úverom (teda výška úveru plus celkové náklady), za predpokladu, že toto uvedenie je možné. Výklad, že zákonodarca mal na mysli uvedenie tzv. celkovej čiastky je potrebné celkom jednoznačne odmietnuť, a to z dôvodu uvedeného nižšie. Zákon č. 258/2001 Z.z. vo svojom ustanovení §

2 písm. c) definoval, čo sa rozumie pod pojmom celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Následne ustanovením § 2 písm. d) definoval, čo sa rozumie pod pojmom ročná percentuálna miera nákladov, ktorou tento zákon rozumel sadzbu, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy tohto zákona z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru. Následne, v ustanovení § 4 ods. 2 písm. g) zákonodarca ustanovil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ak teda zákonodarca požadoval exaktné uvedenie RPMN (neuvedenie ktorej bolo v danom právnom vzťahu jedinou podmienkou pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru), ktoré muselo vychádzať z dvoch exaktných údajov (a to výška spotrebiteľského úveru a celkové náklady), výklad, ktorým by zákonodarca požadoval uvedenie takejto celkovej čiastky (teda súčtu týchto dvoch exaktných hodnôt), len za predpokladu, že je to možné, by bol nelogický a protirečiaci tomu, aby v zmluve bolo uvedené exaktné a presné RPMN. V takom prípade by totiž zákonodarca požadoval uvedenie presného RPMN tiež len za predpokladu, že toto uvedenie je možné. Vyššie uvedená požiadavka na členenie splátok vyplýva tiež z dôvodovej správy, v zmysle ktorej ustanovenie stanovuje povinné náležitosti zmluvy o úvere nad rámec všeobecných náležitostí, ktorými je ročná percentuálna miera nákladov, frekvencia, počet termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, výpočet celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom. Navyše je potrebné poukázať na skutočnosť, že zákon č. 258/2001 Z.z. prevzal smernicu Rady 87/102/EHS z 22. 12. 1986 - o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru v znení smernice Rady 90/88/EHS z 22. 2. 1990 a smernice Európskeho parlamentu a Rady 98/7/ES zo 16. 2. 1998. V zmysle článku 15 tejto smernice: „táto smernica nezamedzuje členským štátom, aby udržiavali a prijímali prísnejšie ustanovenia k ochrane spotrebiteľov, konzistentné s ich záväzkami, ktoré vyplývajú zo zmluvy“. Uvedené potvrdil aj zákonodarca v dôvodovej správe k návrhu tohto zákona, keď uviedol, že prijatím predmetného návrhu zákona bude zabezpečená požiadavka na zosúladenie nášho práva s právom Európskej únie v oblasti spotrebiteľských úverov konkrétne so smernicou 87/102/EEC zo dňa 12. 2. 1987 a doplnujúcimi smernicami 90/88/EEC a 98/7/EC. Ustanovenie § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. bolo následne zákonom č. 568/2007 Z.z. novelizované, a to tak, že legislatívno-technicky bola predmetná záležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere presunutá z písmena a) do písmena i), v zmysle ktorého platilo, že „zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať: výšku, počet, termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Zákonodarca teda pôvodné ustanovenie § 4 ods. 2 a) zákona č. 258/2001 Z.z. novelizoval tak, že za i) legislatívno-technicky upravil dané ustanovenie, a to tak, že slovo „sumu“ nahradil slovom „výšku“, a vypustil požiadavku „uviesť aj súčet týchto platieb (ak je to možné) s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť“. Z dôvodovej správy (všeobecná časť) k uvedenému zákonu vyplýva, že cieľom navrhovanej úpravy je okrem iného posilniť postavenie spotrebiteľa pre uzatváranie spotrebiteľských zmlúv. Z dôvodovej správy (osobitná časť) k uvedenému zákonu vyplýva, že nakoľko cieľom novely zákona je najmä zvyšovanie informovanosti spotrebiteľov, bolo potrebné zlučiť, meniť a doplniť § 4 ods. 2 a 3, ktoré upravujú náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Spotrebiteľ musí byť informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Je zrejmé, že uvedenou novelou zákonodarca neupustil od požiadavky členenia splátok spotrebiteľského úveru, vypustil len požiadavku na uvedenie súčtu týchto platieb a jeho cieľom nebolo zníženie ochrany spotrebiteľa, naopak jeho posilnenie. Najbližšia novelizácia predmetného ustanovenia prišla v dôsledku zrušenia zákona č. 258/2001 Z.z., a to prijatím zákona č. 229/2010 Z.z., ktorý implementoval okrem iného smernicu 2008/48. Ustanovenie o náležitostiach zmlúv o spotrebiteľskom úvere, pôvodne vyjadrené v ustanovení § 4 zákona č. 258/2001 Z.z., bolo presunuté do ustanovenia § 9 zákona č. 129/2010 Z.z., v zmysle ktorého písmena l) ods. 2 platilo, že „zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“. Následne slovenský zákonodarca pristúpil 12. 10. 2017 k novelizácii (okrem iného) predmetného ustanovenia zákona o členení splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, keď prijal zákon č. 279/2010 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť 1. 5. 2018. Predmetnou novelou zákonodarca novelizoval zákon, a to tak, že zosúladiť zákon so smernicou, keď zmenil zákonnú požiadavku na obsah zmluvy o spotrebiteľskom úvere tak, že v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i) „zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a frekvenciu splátok, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným

zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“. Z vyššie uvedeného historického výkladu, ako aj ostatných výkladov uvedených nižšie je zrejmé, že zákonodarca slovami „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ mal na mysli členenie splátok spotrebiteľského úveru, a slovami „frekvencia splátok“ mal na mysli uvedenie len samotnej celkovej výšky splátky bez jednotlivého členenia. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ platí, že rozsah a medze nepriameho účinku smerníc je vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Spolupôsobenie týchto dvoch právnych poriadkov sa prejavuje tak, že vnútroštátne ustanovenie je možné vykonávať eurokonformne, len za použitia vnútroštátnym poriadkom aprobovaných výkladových metód (a všeobecných právnych zásad, najmä zásady právnej istoty a zákazu retroaktivity.) Použitím každej vnútroštátnej výkladovej metódy vrátane výkladu teleologického (súd nemá na mysli vytrhnuté skúmanie len dôvodovej správy zákona č. 129/2010 Z.z., ale skúmanie tiež dôvodovej správy č. 279/2010 Z.z., kde teleologickým výkladom dospejeme k záveru, že zákon išiel nad rámec smernice a dôvodovej správy zákona č. 258/2001 Z.z., kde bola táto norma použitá po prvýkrát, a berúc tiež do úvahy skutočnosť, že skúmanie len dôvodovej správy zákona č. 129/2010 Z.z. nevyklučuje možnosť neúmyselnej chybnéj transpozície), dospeli k záveru že slová „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ je nevyhnutné vykladať tak, že tieto požadujú členenie splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov. Prebiť vnútroštátne právo nepriamym účinkom smerníc nie je možné, nakoľko eurokonformný výklad má limity vo vnútroštátnom práve. Takisto z jazykového (gramatického, verbálneho) výkladu zákona vyplýva výklad členenia splátok na splátky istiny, úrokov a poplatkov. Použitím logického výkladu daného ustanovenia zákona je potrebné prijať záver, že zákonodarca takisto požadoval členenie splátok na splátky istiny, úrokov a splátky iných poplatkov, pretože zákonodarca nepoužil rovnakú terminológiu ako smernica, ale v zákone špecifikoval splátky na splátky úrokov, istiny a poplatkov. Logicky teda chcel povedať niečo iné ako smernica. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ ďalej platí, že rozsah medze nepriameho účinku smerníc je vyjadrený aj zásadou, že nesmú byť porušené všeobecné právne zásady, najmä zásada právnej istoty (a zákaz retroaktivity). Uznesenie najvyššieho súdu vnáša do výkladu právnych vzťahov medzi spotrebiteľom a dodávateľom výraznú právnu neistotu, vyššie uvedený záver sa opiera o skutočnosť, že slová „výšku (resp. sumu), počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ je potrebné v právnych vzťahoch do 1. 10. 2001 (nadobudnutie účinnosti zákona č. 258/2001 Z.z.) do 11. 6. 2010 (nadobudnutie účinnosti § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.) vykladať tak, že členenie splátok zákon vyžaduje, čo je potvrdené okrem skutočnosti, že zákon č. 258/2001 Z.z. neimplementoval smernicu, a teda nie je ho možné vykladať v súlade s danou smernicou roku 2008, a teda sa na neho ani nevzťahuje rozsudok C-42/15, aj masívnou legislatívou všeobecných súdov vrátane najvyššieho súdu. Tie isté slová, bez zmeny vnútroštátneho zákona alebo smernice, je potrebné podľa názoru najvyššieho súdu od 9. 11. 2016 (prijatie rozsudku Súdneho dvora EÚ) do 1. 5. 2018 (nadobudnutie účinnosti zákona č. 279/2017 Z.z., ktorým sa novelizoval zákon č. 129/2010 Z.z.) vykladať tak, že zákon členenie splátok nepožaduje. A zmenený text zákona, a to slová „výšku, počet, frekvenciu splátok“ je zase potrebné vykladať od 1. 5. 2018 rovnako ako predošlý text zákona, a to slová „výšku (resp. sumu), počet a termíny splátok, istiny, úroku a iných poplatkov“. Takýto chaos zakladá výraznú právnu neistotu. Naopak, ak by sa rovnaké slová vykladali rovnako (t.j. do 1. 5. 2018 sa vyžaduje členenie splátok, a od 1. 5. 2018 sa takéto členenie nevyžaduje v dôsledku zmeny legislatívy), zásada právnej istoty by bola zachovaná. Ak teda od roku 2001 do roku 2018 nedošlo k zmene vnútroštátnej právnej normy, pričom od roku 2018 (prijatie smernice 2008/48/ES) boli vnútroštátne súdy povinné ex officio brať do úvahy eurokonformný výklad, a tieto dospeli k záveru, že je potrebné tieto splátky členiť, len samotný výklad smernice (nie zákona) Súdny dvorom EÚ nemôže mať za následok celkom opačný výklad, nakoľko dôvera občanov vo vnútroštátne právo apostup súdov je tak výrazne narušená, o to viac v kontexte toho, že zákonodarca pristúpil na zosúladenie zákonnej normy s právom EÚ k jej novelizácii. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ ďalej platí, že rozsah a medze nepriameho účinku smerníc je vyjadrený nielen právom EÚ, ako aj právom vnútroštátnym a zásadou právnej istoty, ale aj zákazom retroaktivity. Ak zákonodarca zmenil zákon na zabezpečenie súladu so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, pričom „vypustenie náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, bolo nevyhnutné z dôvodu záverov rozsudku Súdneho dvora EÚ z 9. 11. 2016 vo veci C-42/15 HomeCredit Slovakia, a. s. vs. Klára Bíróová, a ak by sme predmetné ustanovenie ponechali v zákone č. 129/2010 Z.z., Slovenská republika by šla nad rámec podmienok stanovených smernicou“, je jednoznačné, že eurokonformné vykonanie zákona v znení pred jeho novelizáciou účinnou od 1. 5. 2018 a prijatou práve v kontexte rozsudku C-42/15 porušuje zákaz retroaktivity. Na základe uvedeného tak jednoznačne vyplýva záver, že v smernici 2008/48/ES nie je možné priznať nepriamy účinok.

22. Zároveň súd poukazuje aj na súčasnú rozhodovaciu činnosť súdov, napr. Krajského súdu Žilina č.k. 5Co 120/2018, 5 Co 105/2018-94 zo dňa 26.7.2018, ktorým rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Čadca č.k. 8 C 89/2014 zo dňa 29.6.2017 kde okresný súd určil, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov nakoľko neobsahoval náležitosti § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 a to rozčlenenie splátok úveru na istinu, úroky, poplatky. V uvedenom rozsudku krajský súd okrem iného v bodoch 19.,20. Uviedol: „Výklad zákona č. 129/2010 platného v čase uzatvorenia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Pojem právnej istoty je v slovenskom Civilnom sporovom poriadku vyjadrený v čl. 2 ods. 2 ako „stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ustálená judikatúra slovenských súdov podala aj podáva stabilný výklad ustanovenia zákona ohľadom potreby štruktúrovania splátok spotrebiteľského úveru a na jej prelomenie niet žiadneho dôvodu. 20: Pokiaľ existujú rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (v počte 2x), ktoré predstavujú odklon od zaužívanej praxe a zaužívaného riešenia predmetných sporov v súlade so zásadami, ktoré sú uvedené vyššie, odvolací súd uvedené rozhodnutia nepovažoval za ustálenú rozhodovaciu prax v zmysle vyššie citovaného čl. 2 ods. 2 CSP.

23. K rovnakému záveru dospel vo svojom rozhodnutí aj KS Trnava sp. zn. 9Co 300/2017 zo dňa 29.5.2018 kde v bode 31. rozsudku uvádza: „Odvolací súd je preto názoru, že napriek poukazu žalobcu na Smernicu a rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to ustanovuje § 9 ods. 2 zák. o spotrebiteľských úveroch, ktorý aplikoval okresný súd, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

24. Pokiaľ ide o ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákon o spotrebiteľských úveroch pod následkom, že poskytnutý úver sa bude považovať za bezúročný a bez poplatkov, vyžaduje ako podstatnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 vyplýva, že čl. 10 ods. 2 písm. h/ smernice 2008/48 sa má vykladať, okrem iného, v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Čl. 10 ods. 2 písm. h/ tejto smernice stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa, a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (viď bod 50, 52 rozsudku C-42/15). Z údajov v predmetnej úverovej zmluve vyplýva, že výška pôžičky je 146,50.- €, celková suma pôžičky bez poistenia 184,80.- €, s poistením 190,08.- €, počet splátok 24 s termínom konečnej splatnosti 8/2013. Z údajov v „Podmienkach k zmluve o poskytnutí pôžičky“ (treba uviesť, že nečitateľných z dôvodu malého písma) z čl. 8.1 vyplýva, že klient je povinný riadne a včas splácať poskytnutú pôžičku a to v pravidelných mesačných splátkach v sume a termínoch určených splátkovým kalendárom. Podľa čl. 8.2 pokiaľ nie je v zmluve/splátkovom kalendári/ stanovené inak sú splátky splatné do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci. Podľa čl. 8.3 prvá splátka je splatná nasledujúci mesiac po uzatvorení zmluvy, pokiaľ nie je dohodnuté inak. Súd má za to, že bežný spotrebiteľ, ako je v súdnej veci žalovaná, nemá právnické vzdelanie, aby mohla zodpovedne a presne zistiť, ktorým dňom jej bol úver od právneho predchodcu žalobcu poskytnutý, či od dátumu uzavretia zmluvy (zmluvu žalovaná podpísala 27.8.2013 a právny predchodca žalobcu 21.8.2013), či odo dňa odpredaja tovaru. Pokiaľ žalobca poukazuje na čl. 8.1 a nasl. „Podmienok k zmluve o poskytnutí pôžičky“ tieto boli vopred naformulované na predtlačnom tlačive právnym predchodcom žalobcu, neboli so žalovaným individuálne vyjednané a okrem toho boli nečitateľné. Súd má za to, že v zmluve chýba údaj o termíne splátok úveru. Pokiaľ sa tento údaj (termín splatnosti jednotlivých splátok) nachádza vo Všeobecných podmienkach žalobcu, súd uvádza, že vyhlásenie dlžníka v zmluve, že žalovaný ako dlžník je riadne s nimi oboznámený, nemôže požívať právnu ochranu. Veriteľ takto vopred formuluje vyhlásenie o súhlase dlžníka s vopred naformulovanými zmluvnými podmienkami, ktoré obsahujú dôležité ustanovenia o právach a povinnostiach žalovaného ako dlžníka. Sú formulované drobným, takmer nečitateľným písmom. Len veľmi ťažko možno predpokladať, že dlžník ako spotrebiteľ mal reálnu možnosť sa riadne oboznámiť s týmito zmluvnými podmienkami, a že ich v čase akceptácie zmluvy aj riadne prijal. Vzhľadom k uvedenému preto podľa názoru súdu ide o neplatné zmluvné dojednanie podľa § 39 Občianskeho zákonníka a v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 Občianskeho zákonníka, pokiaľ žalovaný ako dlžník svojim podpisom nemá inú možnosť, len podpísať

súhlas so všeobecnými zmluvnými podmienkami, ktoré boli výlučne naformulované iba stranou veriteľa a neboli nijako individuálne vyjednané. Vzhľadom k neplatnosti tohto dojednania nemožno Všeobecné podmienky považovať za súčasť zmluvy o poskytnutí pôžičky. Uvedená zmluva potom nemá predpísanú náležitosť stanovenú v § 9 ods. 2 písm. f) zák.č. 129/2010.

25. Podľa § 497 Obch. zák. účinného v čase uzatvorenia zmluvy, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

26. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyvodil súd právny záver, že žaloba bola podaná dôvodne len s časti. Medzi predchodcom žalobcu a žalovanou došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o úvere podľa § 497 a nasl. Obch. zák. Napriek tejto skutočnosti bolo potrebné posúdiť zmluvu podľa príslušných ustanovení Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pretože sa jednalo o poskytnutie úveru, kde žalobca ako veriteľ vystupoval ako právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, teda fyzická osoba, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že hoci má zmluva o spotrebiteľskom úvere charakter absolútneho obchodu neprestáva byť zmluvou spotrebiteľskou. Pri spotrebiteľských zmluvách, ktoré predstavujú širší pojem, má z hľadiska aplikovateľnosti absolútnu prednosť občiansky zákonník, keďže aplikácia obchodného zákonníka prichádza do úvahy až po uplatnení spotrebiteľského práva. Inými slovami musí z hľadiska poradia aplikovateľnosti v prípade spotrebiteľských zmlúv obchodný zákonník celkom alebo s časti ustúpiť nutnej prioritnej aplikácii spotrebiteľského práva v širšom slova zmysle, to znamená aplikácii občianskeho zákonníka. Normy obchodného práva sú totiž v prípade spotrebiteľských zmlúv použiteľnými len vtedy, ak neodporujú úprave, ktorá tu má z povahy veci prednosť, teda úprave spotrebiteľských vzťahov v občianskom zákonníku a predpisoch vydaných na jeho vykonanie.

27. Právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej spotrebný úver vo výške 146,50,-€ na úhradu ceny tovaru uvedeného zmluve. Žalovaná sa zaviazala splácať ho v pravidelných 24 mesačných splátkach v sume po 7,92.- € splatných vždy v 5. deň v kalendárnom mesiaci s termínom konečnej splatnosti 8/2015..

28. Nakoľko uvedená zmluva obsahuje len údaj o počte splátok 24 a výške splátky 7,92.- € z uvedeného nie je zrejmé, aká časť splátky je určená na splátku istiny, aká časť na splátku úroku, prípadne aká časť pripadá na splátku poplatkov, pričom pre určenie práv a povinností zmluvných strán z uzatvorenej zmluvy je nevyhnutné vedieť koľko dlžník v jednotlivých splátkach plní na istinu, osobitne na úrok a osobitne na poplatky a taktiež neobsahuje jednoznačný a určitý termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru súd s poukazom na ustanovenie § 9 ods. 2 písm. b) zák.č. 129/2010 Z.z. vyhodnotil poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov.

29. V predmetnej sporovej veci mal súd za preukázané, že žalovanej bol na základe zmluvy poskytnutý úver vo výške 146,50,-€, ktorý je (s poukazom na ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k), písm. f) v spojení s § 11 ods. 2 písm. b) zák.č. 129/2010 Z.z.) bezúročný a bez poplatkov. Z listinných dôkazov predložených žalobcom (prehľadu splácania) vyplýva, že žalovaná zaplatila ku dňu pojednávania celkom 31,68.- €, pričom úver jej bol poskytnutý vo výške 146,50.- €. Preto súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 114,82.- € vrátane zákonného úroku z omeškania z tejto sumy (§ 517 ods. 2 OZ, § 3 NVSR č. 87/1995 Z.z.), ktorá suma predstavuje rozdiel medzi poskytnutým úverom a sumou žalovanou už zaplatenou. Vzhľadom k tomu, že poskytnutý úver je bez úrokov a bez poplatkov vo zvyšku súd žalobný návrh ako nedôvodný zamietol.

30. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP. V tomto konaní mal žalobca čistý úspech v porovnaní so žalovanou 65,72 %. (Uplatnená suma 138,56.- € s prísl. žalobcom, priznaná žalobcovi suma 114,82.- € s prísl. ,(t.j. $114,82 : 138,56.- € \times 100 = 82,87 \%$ úspech žalobcu, $17,13\%$ úspech žalovanej. $82,87 - 17,13 \% = 65,72.- €$ čistý úspech žalobcu) k úhrade ktorej výšky trov konania aj s prihliadnutím na pomer úspechu žalobcu súd žalovaného zaviazal. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie.

Odvolanie sa podáva v potrebnom počte v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresnom súde v Čadci. (§ 355 ods. 1, § 362 ods. 1 C.s.p.). O odvolaní rozhodne odvolací súd, ktorým je Krajský súd Žilina.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 363 C.s.p.).

Podľa § 365 ods.1,2,3 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný (§ 227 C.s.p.) Výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre strany a pre tých, ktorí sa stali právnymi nástupcami strán po právoplatnosti rozsudku, ak nie je ustanovené inak. Výrok právoplatného rozsudku o určení vecného práva k nehnuteľnosti alebo o určení neplatnosti dobrovoľnej dražby nehnuteľnosti je záväzný aj pre osobu, ktorej sa týka návrh na povolenie vkladu vecného práva k nehnuteľnosti, ak bol návrh podaný v čase, keď v katastri nehnuteľnosti bola zapísaná poznámka o súdnom konaní (§ 228 ods. 1,2 C.s.p.).

Vykonateľnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia ukladajúca povinnosť plniť, ktorá spočíva v možnosti jeho priamej a bezprostrednej vynútitel'nosti zákonnými prostriedkami. Ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak. Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (č. 233/1995 Z.z.) ak ide o rozhodnutie, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 376 ods.1 C.m.p.).